

„Seda on küll raske määrota, sõber, ütles herra Mau, kes mitte enam noeratada ei võinud, kui mehe tööse näu peale vaatas. „Minu õnnis abiisaasi oli seda küll juba ommu ära unustanud ja sellega leppinud . . .”

„Herra,” ütles talumees töölist, „olge nii hea ja võtke seda raha minu läest, Teie olete selle õige pärija.”

„Noh, siis andke minule pool guldnat, kui see Teie südamele rahu foob.”

„Ei, herra, see ei ole küll, ja mina ei tahab ainult nassisid teha, nagu oleksin mina maßnud, Teie piate wähemast ühe thaleri wöötma, nii palju see vist wäärt oli.” Tema pani ühe thaleri laua peale. „Soo, herra, kui tahate, siis andke minule lätt ja üselge, et minule andeks annate, oma praua õnnsa nimel; armas Jumal saab siis ka minu südant jälle lergeks tegema, et ükskord auus ja rahus surra wödin.”

„Oige südamest andis laupmees temale lätt: „Minge rahuga, sõber, Jumal saagu fölli süd Teie südame pealt wöötma, nagu seda.”

Ja talumees läks oma teed rahus ja waiselt, tuna igal poolel tema ümber lauljad liisuwöötjad lihisesiward. Kodu ütles maja-ema: „Ei tea lapsed, mis isal täna on, tema näitab nii rõõmus wälsa ja on nii waisne ja pehme, tuidu vina seda veel

foguni näinud ei ole. Mis head piaks tema küll linnas kuulnud olema?”

Öösel on tema mees seda temale rääkinud, et nüüd üts foorm tema hinge pealt wöetub olla.

Selgemal pääwol oli omas tuakeses üts waene less suures walus haige-woodis maas. Kastatest saadis oli tema ühes lootuseteta haiguses ja temale ja tema tütretele, kes truuwusega temal abiis olivid, tegi liisuwöötjate wali hõisfamine ja laulmine õige walu; kesi haiguse lõrwas walitsevad tamure ja waesus weikeses tuas. Ema pidi üht tugewat suppi ja natuke sobar-wiina saama, ja just täna oli weike tagawara otsa saanud ja sissemötmisi ei olnud järgmistel pääwadel oodata. „Ema,” ütles Miinake, üts tütretest, „mina palun ometigi naabri läest natuke laenu, mina wödin seda temale ju jälle tagasi massa.”

„Aga enemini palun mina tohtre-praua läest natuke sobar-wiina,” ütles Alaa, „tema teeb seda hea meelega.”

„Urge tehtle seda, lapsed,” palus haige, „mina ei ole mitte ülemeeline, abi wasta wöötma, aga palunud ei ole meie tänine sedagi, kui armast Jumalat üksi; see saab ka nüüd meile õigel aeglabi saatma.”

„Aga Sina oled ju wäga nõrk, ema . . .”